



1. Naar buiten!

Het is avond.

De volle maan schijnt op het huis van Dolfje en Timmie.

Niemand slaapt.

Iedereen is in de woonkamer.

Pa, ma, Timmie en Dolfje.

Er staat ook een grote koffer.



‘Dit is heel bijzonder,’ zegt Dolfje tegen Timmie.

‘Normaal ben alleen ik wakker met volle maan.

Maar nu zijn we allemaal nog op.’

Moeder aait Dolfje over zijn haren.

‘Gezellig toch, Dolfje!’

Timmie knikt.

‘Spannend, hoor.

We gaan midden in de nacht op vakantie.

Naar de camping in Frankrijk.

Ik word daar lekker bruin van de zon.

En straks word jij een weerwolf, Dolfje.’
Timmie zucht.
‘Ik zou best ook even een weerwolf willen zijn.
Alleen in de vakantie...
Een soort... vakantie-weerwolf.’
Pa kijkt om naar Dolfje.
‘Ik ook hoor!
Een weerwolf is zo anders.
Was ik ook maar een weerwolf!
Dan kon ik jullie beschermen.
Als grote weerwolf.
Snap je?
Dan zou niemand ons iets durven doen!
Dan was ik de weerwolfpapa!
Met grote klauwen.
En met grote weerwolfstanden.
Dat zou pas gaaf zijn!’
Ma zucht.
‘Doe niet zo gek, Willem.
Er is niemand die ons iets wil
doen, hoor.
Praat niet zo raar.
Je maakt de kinderen bang.’
Timmie lacht.
‘Haha.
Wij zijn heus niet bang.
Want wij kennen heel veel weerwolven!’
Dolfje schudt zijn hoofd.
‘Jammer, pa.



Maar u bent geen weerwolf.
En u kunt ook geen weerwolf worden.
Want dan moet een echte weerwolf u eerst bijten!
Dolfje haalt zijn schouders op.
'En dat doe ik echt niet, hoor!'
Vader knikt.
'Weet ik wel, Dolfje.
Maar ik mag toch dromen?'
Hij knipoogt.
Dolfje lacht.
'Maar Leo is wel een grote weerwolf.
Met grote klauwen.
En met grote weerwolftanden.
Mag hij ook mee?
Dan kan hij ons beschermen.'
Pa schudt zijn hoofd.
'Nee, echt niet.
Het spijt me, Dolfje.
Leo kan niet mee op vakantie.
Hij is veel te groot.
De auto is te klein voor zo'n kanjer.
Er is geen plaats voor hem.



We zijn al met vier personen.
We hebben een grote koffer.
En tassen die mee moeten.
Alleen opa weerwolf kan er nog net bij.
We gaan hem zo ophalen.
Dat wordt dus al dringen op de achterbank.’
Dolfje knipoogt naar Timmie.
‘Wrow, jammer.
Leo wilde ook graag op vakantie.’
Timmie knikt.
Hij knipoogt terug.
‘Goed, het is tijd,’ zegt pa.
Hij zet een lampenkap op
zijn hoofd.
Even bekijkt hij zichzelf
in de spiegel.
Goedkeurend knikt hij.
‘Mooie hoed, Willem!
Dan kunnen we nu gaan.’
Pa houdt van anders.
Hij wijst naar de voordeur.
‘Iedereen naar buiten!
We vertrekken!’



2. *'Pa, pas op!'*

Gehoorzaam lopen ze de deur uit.
Daar staat de trouwe deukauto te wachten.
Ma rijdt er vaak in.
Daardoor heeft de auto al die deuken.
Niets aan te doen.
Ma sjouwt de koffer naar de auto.
Dolfje en Timmie dragen tassen vol zwemspullen.
Pa sluit de deur.
Hij aait de deurknop even.
'Ziezo.
Dag huis.
Dag deur.
Tot over een paar dagen.
Braaf zijn, hoor!'
Dolfje giechelt.
Pa is zo leuk anders dan andere vaders.
Hij bindt de koffer op het dak.
'Blijf liggen, koffer,' zegt hij.
'Anders krijg je klappen.'
De koffer geeft geen antwoord.
'Kom, instappen allemaal,' zegt pa.
'We vertrekken.
Op naar Frankrijk.'
Even later gaat de auto op weg.
Dolfje en Timmie zitten op de achterbank tussen
de plastic tassen.
Ma doet een cd in de speler.



Weerwolvenfeest heet hij.
Ze zingen de liedjes loeihard mee:

*'De maan is vol.
De maan is vol.
In het Weerwolvenbos.
Er sluipt een schaduw over het mos.
In het Weerwolvenbos...'*

Ook pa zingt mee.
Keihard en keivals.
De wagen zigzagt over de weg.
Dolfje en Timmie schuiven heen en weer op de
achterbank.
Pa merkt het niet.
Uit volle borst brult hij mee met de muziek.
Bijna rijdt de auto van de weg af.
De weg daalt.
De weg stijgt.
Hij maakt een bocht.

Een heel scherpe.
Iedereen schuift opzij.
Remmen piepen.
Banden gieren.
'Willem, stop met... eh, zingen,' roept ma.
'Nu!
Alleen passagiers mogen zingen.
De chauffeur moet op de weg letten.
En op zijn stuur.'
'Oh, wat jammer,' zegt pa.
'Is dat een wet, of zo?
Want ik zing heel graag.'
Ma knikt.



'Dat is de wet van mij.
En je weet: moeders wil is wet.
Of wil je dat ik rijd?'
'Nee, nee,' roepen Dolfje en Timmie.
Pa glimlacht met een scheef gezicht.
'Liever niet, schat.
Er zitten al genoeg deuken in onze auto.'
Ma knikt tevreden.
'Dat dacht ik ook.
Gas geven, Willem.
Wij zingen wel.'
Uit volle borst zingen Dolfje, Timmie en ma:



*'De nacht is zwart
De wind loeit hard
In het Weerwolvenbos.
Wat ruist daar door het struikgewas?
In het Weerwolvenbos...'*

Na een poosje is Dolfje opeens stil.
Timmie kijkt naar hem.
'Wat is er, Dolfje?
Waarom zing je niet meer?'
Even zegt Dolfje niets.
Dan schudt hij zijn hoofd.
'Ik mis Noura, Timmie.
Zo jammer dat zij niet met ons mee mocht.'
Timmie knikt.
Hij legt zijn arm om Dolfjes schouder.



'Noura is met haar moeder op vakantie, Dolfje.
Daar is niets aan te doen.
Waar gaan zij eigenlijk heen?'
'Weet ik niet,' zegt Dolfje.
'Waarschijnlijk ergens heel ver weg van ons!'
Timmie stompt Dolfje zacht tegen zijn schouder.
'Kom op, Dolfje.'

Wij gaan nu eerst fijn op vakantie.’
Pa kijkt om.
‘Zo is dat, Dolfje.
En over twee weken zie je Noura weer.’
Hij knipoogt naar ma.
‘Precies,’ zegt ma.
‘Twee weken zijn zo voorbij.’
Ze knipoogt terug naar pa.
Dolfje glimlacht.
‘Dat is waar.’
De wegen worden bochtig.
Wolken zweven door de lucht.
Groot als verdwaalde schepen.
De maan schijnt op de weilanden.
In de verte staat een bos.
‘Ik zie het Weerwolvenbos al,’ zegt moeder.
‘Ik ook,’ zegt pa.
Hij geeft extra gas.
Op de achterbank galmen Timmie en Dolfje weer
samen:



*‘Wie is die vreemde zonderling?
Wie loopt daar zomaar los?
Met hoed en jas en wandelstok.
In het Weerwolvenbos...’*

‘Pa, pas op,’ roept Dolfje opeens.
‘Daar loopt...’
BONK!

Pa trapt op de rem.
Banden gieren.
IEIEIEIE!
'Willem, wat doe je!' roept moeder.
Iedereen schiet naar voren.
De auto staat stil.
'Oei!' zegt pa.

